

ikke nogen som helst Modstand fra vor Side, tværtimod, men vi er Modstandere af Besparelser, der for den aldeles overvejende Dels Vedkommende lægges paa en enkelt Klasse. Naar det ærede Medlem sagde, at Tjenestemandslønnen skulde staa i et naturligt og rimeligt Forhold til, hvad der tjenes i det frie Erhverv, saa er det muligt, at denne Grundsætning i Øjeblikket vilde kunne føre til en Besparelse for Staten, jeg tvivler for Resten derpaa. Men sikkert er det, at hvis denne Grundsætning skulde gennemføres ikke blot nu i dette Øjeblik, hvor man mener at kunne vende den imod Tjenestemændene, men ogsaa til andre Tider, vilde den blive meget kostbar for Staten, og jeg tror, det er noget af det farligste, man kan gøre, at opstille i en given kritisk Situation et Princip, som man paa Forhaand maa give Afkald paa at vedkende sig til enhver Tid. Der findes mange Beregninger over Forholdene mellem Tjenestemandslønninger og Dyrtiden o. s. v. Jeg kan henvise til en, der staa i „Ministeriernes Maanedssblad“, Nr. 1 for 1921, som jeg tidligere har citeret, og hvoraf man vil se, at de højere Tjenestemænd kun har faaet Dækning for mellem 40 og 60 pCt. af Dyrtiden. Endvidere vil man i „Dansk Jernbaneblad“, Nr. 1297, som er ret nyt, finde en Sammenligning mellem de private Erhverv og Tjenestemandslønningerne. Jeg har ikke kontrolleret denne, men efter den Opstilling, som der gives, er Lønningerne, i alt Fald sammenlignet med de Lønninger, der betales i et større Aktieselskab, ingenlunde gennemgaaende til Gunst for Stats tjenestemændene.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Importreguleringen. Han syntes at have opfattet det, jeg sagde, som et Indlæg for en meget kras og høj Toldbeskyttelse. Maa jeg der overfor henvise til den særdeles rigtige Udtalelse, som den højtærede Finansminister fremsatte, da han sagde, at han ansaa ikke det konservative Folkeparti for at være noget doktrinært Toldbeskyttelsesparti. Dette er rigtigt, og det, vi har ønsket fra vor Side, er kun at faa Importreguleringen — hvis man ikke vil gaa til at fortsætte den — erstattet med en midlertidig Toldbeskyttelse; vi har udtrykkelig understreget fra vor Side, at det ikke er vort Ønske at skabe en Toldbeskyttelse, i Ly af hvilken det vil være muligt for Industriene at udnytte Forbrugerne herhjemme. Det Synspunkt har vi fremhævet Gang paa Gang, og jeg skal ikke fortabe mig længere i det. Men det ærede Medlem sagde, at de vedtagne Dagsordener skal vi vide at staa ved. Dette hilser jeg med

stor Tilfredshed; det maa naturligvis være saaledes, at naar man vedtager Dagsordener, skal disse forstaaes efter deres oprindelige og naturlige Mening, saaledes som der staa i den gamle Formaningstale til Vidnerne, at han skal tage Ordene, saaledes som han ved, at de bliver forstaaet. Dette maa være Forudsætning for enhver Overenskomst mellem politiske Partier, og jeg gaar derfor ogsaa ud fra; at vi er ganske enige om, at det, der skulde siges med disse Dagsordener, da de blev vedtaget, og det, der blev sagt, var, at man ikke vilde tilsidesætte Byerhvervenes Interesser. Det var dette, hvorom man enedes, derom var der, er der ingen Tvivl, og det er den Linie, vi ønsker fastholdt, og som jeg nu forstaa, at vi har den ærede Ordfører for Venstres Tilslutning til. Dette takker jeg for, og jeg finder det overordentlig betydningsfuldt.

Den højtærede Finansminister fremsatte med Hensyn til Skatteforholdene nogle Betragtninger, som jeg naturligvis maa hilse med Glæde, fordi de i alt væsentligt faldt i Traad med de Betragtninger, jeg havde gjort mig til Talsmand for. Jeg vil blot sige, at naar vi holder paa de indirekte Skatter, er det ikke — det siger jeg blot for at forebygge enhver Misforstaaelse — fordi vi elsker dem, men fordi vi anser dem for de praktiske, for de nødvendige. Naar den højtærede Finansminister sagde, at her forelaa ikke en Forøgelse af Statsgælden, maa jeg der overfor fastholde, at det dog er en Kendsgerning, at hvis dette Lovforslag vedtages, vil vi, naar vi er kommet et Aar frem i Tiden, have en Statsgæld, der er 10 Mill. Kr. større, end vi vilde have uden dette Forhold, og om tre Aar vil den være 30 Mill. Kr. større.

Den højtærede Finansminister sagde saa til sidst, at vi skulde lade hinanden beholde de Grundanskuelser, vi har. Vi ønsker fra vor Side ikke paa nogen Maade at lægge Baand paa Venstres Grundanskuelser, og hvis vi tør forstaa Ministerens Udtalelser saaledes, at disse Grundanskuelser ikke er nogen Hindring for at naa et Resultat, der betyder noget for Industrien, er vi fuldstændig tilfredse. Den højtærede Finansminister nævnte selv, at Venstre og i øvrigt ogsaa den tidligere Regering, ikke af Tilbøjelighed, men tvungne af Nødvendighed, var slaaet ind paa de indirekte Skatter, skønt dette egentlig var i Strid med deres politiske Hovedlinie. Det er netop det, der er Stykkeren for det konservative Parti i denne Tid, at de Principper, som vi stedse har kæmpet for som dem, der var de sundeste og rimeligste og gav de bedste